

מסורת הש"ס

16) ונתקדשין... 17) ונתקדשין... 18) ונתקדשין... 19) ונתקדשין... 20) ונתקדשין... 21) ונתקדשין... 22) ונתקדשין... 23) ונתקדשין... 24) ונתקדשין... 25) ונתקדשין... 26) ונתקדשין... 27) ונתקדשין... 28) ונתקדשין... 29) ונתקדשין... 30) ונתקדשין...

כל שעה פרק שני פסחים

כו.

עין משפט  
גר מצוה

23 א מ"י ט"ו מ"ה ט"ו  
ה"ל י"ג ט"ו ט"ו י"ד ט"ו  
קמ"ג ט"ו ט"ו  
ג"ד ב מ"י ט"ו מ"ה  
מחללת אלוהים ה'ל'  
כ"ג ט"ו ט"ו ט"ו ט"ו  
כ"ד ג ד מ"י ט"ו ט"ו  
ט"ו ט"ו ט"ו ט"ו ט"ו

רבינו חננאל (הבבלי)  
ליום המלח ב"ר. פירוש  
כשיער שבר אפיקת הפת  
יפרה הפת ודמי' דמית  
ליום המלח וסא' וי' הפת  
מותר בהנאה. מיתת הפת  
אסורה ש"פ ל"ר אליעזר  
זה היה גורם אסור. ודתיין  
שאני התם טעום חומרא  
דע"ז. אם כן דעתיה דרבנן  
הכרים לאויה אסור דמית  
אותם. ועוד תניא בהריא  
וכן היה ר' אליעזר אסור  
בכל איסורין שבתורה.  
אליאב דמאן דאמר דלרבי  
זה היה גורם מותר.  
והכא כפ' אמאי אסר,  
טעום דיש שבת עצים  
כפ' סביא ליה, ומשה  
קתני הפת אסורה. עורות  
ובסוסי' וקיתונות וצלוותין  
שנתבשלו בעצים. וכן  
איסור דב"ר הכל אסורות.  
דמר גורם הוא. בתנור  
יקרה פליגי. כי הנהו  
אינו אופר אלא (אם) [שם]  
הדלקת העצים. וכן הקרה  
אינה מבשלת אלא בעצים.  
שנמצאו הנהו הקרה  
איסור. והעצים שכולין  
בהו כחוד הנהו וזאת  
הקרה של היתו. והרי  
שניהם גורמין לאפיקת  
הפת ולבישול. מאן דאמר  
זה היה גורם מותר גם  
אלו מותרות. ומאן דאמר  
אסור גם אלו אסורות.  
איכא דאמרי בקרה דבר  
הכל אסור. מאן דעמא  
דאק קדים ועייל בישולא  
ומקבל הקרה פקמי דניני  
כח עצים. שמואל הוה  
מהפך דב"ר יב"י לרבנן  
ואמרי וחכמים אפרימי  
הפת אסורה. וגם הבדייתא  
דתיא וחכמים אפרימי  
הפת מותרת הוה מהפך  
לה ותניי וחכמים אפרימי  
הפת אסורה. כי היכי  
דתיקום ורבנן לאיסורא  
וקיימא לן הכי. בישראל על  
גבי נחלים דב"ר הכל הפת  
מותרת. יש פי שאומר לא  
שנו אלא נחלים עוממות  
קרויבת לכבו מלשון  
ארזים לא עפמורה. וכמיהו  
איכה יעם זכב. דהא קלי  
ליה איסורא. אבל נחלים  
לוחשות הפת אסורה. ויש  
פי שאומר אפילו לוחשות  
הפת מותרת. ומקסינן  
א' הכי לרבי דקסבר  
יש שבת עצים כפ' הרי  
מבשלת לה. ויטנין  
בשאוקה כנגדו. ומכא  
האמריק נאסא.

עד שיהא בו כדי להחמיין. פי' באיסור דלוי יש באיסור וגם צהיתר  
כדי להחמיין נראה לרשב"א דשרי דהא צ"כ בתרא דמסקת  
ע"ז (דף סה). מניח שאור של חולין ושל תרומה שנפלו לעיסה וצוה  
כדי להחמיין וצוה כדי להחמיין ומימנו אסור ור' שמעון ממיר והשתא  
הו' ר' שמעון כרבנן ודהכא והא  
דחנן כסוף פ"ק דתמורה (דף יב.) אין  
מתמן אחר מתמן [אוסר] אלף לפי  
חשבון שבה שאם נפל שאור של תרומה  
בעיסה ומימנה תמורה ונפלה לעיסה  
אחרת גדולה מזהא חס' יש כשאר  
כדי להחמיין השניה אסורה אע"פ  
שנתממנה על ידי שאור של איסור  
ועל ידי עיסה ראשונה שהיה של  
הימר ומוקמינן לה חס' כרבנן  
דהכא אור"י מ"ל למימר דהתם מיירי  
כגון שאין בעיסה כדי להחמיין  
וכשאר של תרומה יש כדי להחמיין:  
נתערבו באחרות. אור"י דלא  
דכסדר המשנה לא גרס ליה לא  
ובן היה רבי אליעזר אוסר בכך  
איסורין שבתורה. השתא  
משמע דככל מקום אית ליה לרבי  
אליעזר דזה היה גורם אסור ומימנה  
לרשב"א דמיקמי מהכא לר' הוה  
כר מינא דתמלא בתמורה כפרק כל  
האסורין (דף ל: ושם) כל האסורין  
לנבי מונח ולדומיהן מותרין ומניח  
עלה ר"א איסור וקאמר רב הוה כר  
מינא מהלוקת כשעבדו ולכסוף  
נרבעי דרבי אליעזר סבר עובר ירך  
אמו הוא אלף נרבעו ולכסוף עיברו  
ד"ה מותרין אלמא לרבי אליעזר זה  
היה גורם מותר: **ובהא אפיזו**  
**מחביריו.** וטעמא דרבי משום דיש  
שבת עלים כפת ולא מטעם דזה היה  
גורם דשמואל פסיק כהדיא כפרק  
כל הללמיס (ע"ז מט.) הלכה כר' יוסי  
דזה היה גורם מותר:  
מכלל

ואב"י בעלמא קסבר שמואל כ"י הלכה כרבי מחביריו ולא מחביריו ובהא אפי'  
מחביריו וסבר אתניה אפכא כ"י היכי דניקוס רבנן לאיסורא: בישראל על  
גבי נחלים דב"ר הכל הפת מותרת: (אמר) רב יהודה אמר שמואל ור' חייא  
בר אשי א"ר יוחנן חד אמר לא שנו אלא גחלים עוממות אבל גחלים לוחשות  
אסורין וחד אמר דאפילו גחלים לוחשות נמי מותרין בשלמא למ"ד לוחשות  
אסורין משום דיש שבת עצים כפת אלא למ"ד אפילו לוחשות מותרות פת  
דאמר דיש שבת עצים כפת לרבי היכי משכחת ליה א"ר פפא כשאבוקה כנגדו  
מכלל

לא שנו. דאחר אחרון איני צא ואם נפל הימר כסוף מותר אלף  
שקדים את האיסור וסילקו מניין שנפל בו הימר מיד דהואיל וסילקו  
ועדיין לא החמיין ככל הלך לו ואע"ג דהועיל בה קצת שיכול זה  
האחרון לגמור מיומן על ידו אעפ"כ כבר ככל לו ושוב אין חוזר  
ויעורר בו אבל לא קדם וסילק וגמר  
על ידי שניה ואינו יכול ליכנס  
אסור אלמא זה היה גורם אסור:  
**דאחר אחרון איני צא.** וטעמא משום  
דאלו בטר גמר מעשה גמרו צהיתר  
מותר ואפי' לא קדם וסילק דאסור  
זה היה גורם גמרו האיסור אסור  
ו(ואפילו קדם וסילק את האיסור):  
**אלף כנס אחת.** חס' נפלו כלחת  
דלכא גמרו באיסור הכי נמי דשרי  
דזה היה גורם מותר: **סימנא.** מן  
**האשירה: יולין כנאם לים המלח.**  
דמי עלים. מכל מקום שמעינן ליה כל  
כמה דלא ממטי הנאה לים המלח  
מורה הוא לת"ק בין אחדש יומין בין  
דאשן יומין בין האיסור פת אלמא כיון  
דקמי חדש וזה אית ליה זה היה  
גורם אסור והא דתניא לעיל (טו:) חדש  
יומן רבנן היה דפליגי עליה דר'  
ואמרי הפת מותרת משום דלא כשיצא  
לאו הנאה היסק ואפילו בגורם אחד  
לכדו משום דלימיה לאיסורא בעיניה  
וכל שכן כמנור שאינו נאכל הוא  
בעלמא ואין הנאתו בגורם אחד לכדו  
אלף בשני גורמים שלו ושל הימר.  
ואם תאמר לרבנן יולין למה לי הא  
שרי לפת האפוייה כהיסק איסור  
הני מילי דיעבד אבל למחלה לא  
קא שרו לאפות כהיסק איסור ולקמין  
שרי לפת האפוייה כהיסק איסור  
הני מילי דיעבד אבל למחלה לא  
קא שרו לאפות כהיסק איסור ולקמין  
משכחת לה דאקרי מדאורייתא. והוא  
היה דמי לאוקמנא לה דחדש יומין  
דלעיל כנאם קמא דר' אליעזר אלף  
משום דלא ידעינן מנו וניחא ליה  
למיקמי ר' אליעזר והוא וממילקתו  
קאמר: א"ר. דפרכת דילמא שאני ליה  
אמאן תרמייה להא דתניא לעיל גבי  
ערלה יומין [כו:] על כרחין כיון דלא  
משכחת תנא דלמר זה היה גורם  
אסור אלף רבי אליעזר וממילקתו  
משכסת ע"ז [מט:] וחינא כממא דמי  
כשאר איסורי נמי הכי רבי אליעזר  
קאמר לה ולא שני ליה: **אמר אבי**  
**אם סמלי לומר.** כרייתא מפורשת  
הכי דר' היכי דאסר רבי כפת הכי  
נמי אסר כמנור ואע"פ שאין ענמו  
נאכל דלית ליה זה היה גורם אסור  
ורישא דכרייתא דלעיל דערלה רבי קאמר לה כולה: היינו ר' אליעזר. כתיובתא וליכא למיזעי מדי: **ואם סמלי לומר.** דסניא ליה  
זה היה גורם מותר ורישא דההוא לאו רבי הוא אלף רבי אליעזר הוא והתם כפת הוא דאסר רבי משום דיש שבת עלים בגופה ונמנא  
כשאוכלה גופו הוא הנהנה מן האיסור בגורם אחד אלף כמנור חדש ולינו שרי: הני קערופס כוסוס ולוחותיות. של חס' שרפן בעלי  
אשירה אפיקי אפילו לרבי דהא יש שבת עלים כהן והנאמן בלא גורם שני הוא ועל ידי גורם ראשון הוא משתמש כהן הנאה גופו ולא דמו  
למנור דלא מניח הנאה לגוף מיניה עד דאיכא גורם שני: כי פליגי. רבי דלא אסר אלף כפת ור' אליעזר אית ליה זה היה  
גורם אסור כמנור וקדירה שאין הגוף נהנה מהן עד שיצא גורם שני והוא של הימר: **קדירה.** שרפיה כשהיא חדשה בעלי איסור:  
**דא מקבלה כשולס.** ואיכא הנאה תשמיש משתמש בה בלא גורם אחר אבל תנור אין נומנין בו פת אלף לאחר הסיקה של גורם  
הימר: **איפכא סני.** לה להא כרייתא דלעיל ואיפכא תמייה: ואי בעים אימא. שמואל נמי הכי תמייה ואית ליה דר' אסר ורבנן שרו  
ואיכו הפך לה כדי שלא ילכו בני אדם אחרי רבים להטיר דבעלמא כמחלוקת אחרות שחלקו רבים על רבי סניא ליה לשמואל דאע"ג  
דהלכה כרבי מחביריו כמקום יחיד אין הלכה כמותו מחביריו כלומר כמקום רבים וזהא סניא ליה דהלכה כמותו ואע"ג דרבים פליגי עליה:  
**אפכה ואפנייה.** אפכנה ואשנייה כי היכי דתיקו הא מילתא דאיסורא כנס רבנן ועשו בני אדם כמותן שהכל הולכין אחרי רבים שאם אני  
אומר הלכה כרבי שהוא יחיד לא יאמינו לי: **נחלים עוממות.** כתיובתא דכמבי (יחקה ל) ארזים לא עממוהו ומתגרמינן כהי' עמיל:  
**לוחשות.** גחלים בעורות נראות כממנוענות ולוחשות זו לזו: **אסורין.** לרבי: **כנגדו.** כנגד הפת מצעיר העלים כפי התנור:  
עלים

רבינו חננאל  
רבנן ומומאי דכראבי  
היא דילמא טעמא דר'  
אליעזר משום דסבר הכל  
אחר גמור. אי נמי באיסור  
אסור. אי גמר בדידה  
מורה. בין מלין בין לא  
מלין כ"כ שנו. וליכא שבה  
אחר אחרון איני צא. אבל  
הכא שנתערבו שבת עצים  
הכא שנתערבו שבת עצים  
באין על הפת דב"ר הכל  
שרי. אלא הא ר' אליעזר  
כתבין ע"ז פ"ג. נטל תמייה  
מן האשירה עצים והסיק  
בהו הנהו כ"ר. עד ר'  
אליעזר אמר וילך הנאה